JULES RENARD

CIRIPITUL BERTHEI

Are cinci ani și e așa de grasă, așa de bucălată, că n'ar putea să bea dintr'un ighib fără să-și unde obrajii.

Are un obraz de coletră trandafirie și un pântec rotund ca un glob de lampă.

Astă seară visează și normăie în patul ei. Mamă-sa se duce și o ia pentru cât-va timp în patul cel mare.

Bertha. — La ce sunt bune visele? Să facă să plângă fetițele?

Mama. — Nu sunt bune la nimic. Lucrurile visate nu sunt adevărate.

Bertha. — Dacă nu sunt adevărate, la ce nu visez în tot-d'auna numai lucruri plăcute?

Mama. — Pentru că te culci pe spate. Liniștește-te și o să te culc iar în patul tău, pe o parte.

Bertha. — Prefer să stau aici. Lângă tine nu mi-e frică de vise.

Mama. — Da, dar n'avem loc.

Bertha. — O să dorm cuminte de tot.

Mama. — Nu, nu e loc destul și dacă tu stai în patul cel mare, eu trebue să mă dic în patul tău.

Bertha (ghemuită). — Nu te duce! Nu te duce! E plin de visuri!...

* * *

Adoarme repede și se deșteaptă greu; când a petrecut o noapte mai puțin bună, zice:

— N'am avut de cât fărâmituri de somn.

* * *

Mama. — Tu ești prea mare ca să te culci cu tăticu.

Bertha. — Dar bine mamă, tu ești și mai mare ca mine!... Eu sunt mică de tot. Totuși mi se pare că picioarele mele au început să crească, dar tot sunt încă mici. Une-ori am furnici în ele, furnici mititele bine înțeles. Când ies de la baie...

Mama. — Din baie...

Bertha. — Iese aburul din ele, ca din două franzelițe calde. Mamă, sunt fetițe care în loc să crească, se fac mai mici?

Mama. — Ai vrea să fii mai mică?

Bertha. — Aș vrea să fiu destul de mică pentru a putea încăpea într'o varză.

* * *

Mai multe seri în șir, înainte de a se culca, Bertha ascunde o bucățică de hârtie subt masă și a doua zi se miră că n'o mai găsește. Deși schimbă în fie-care zi ascunzătoarea, hârtia tot dispare.

— Eu nu pot să pricep cum se face că nu-mi mai găsesc nici-odată hârtia? întreabă ea pe mamă-sa.

— Pentru că se mătură în fiecare dimineață sufrageria fetițo.

Bertha. — In noaptea asta pe când nu dormeam, te-am ascultat dormind, mamă. Storăiai.

Mama. — Ce tot spui? Eu nu sforăi nici-odată.

Bertha. — O! Mamă.. sforăiai, ți-o spun cu siguranță.

Mama. — Nu; fetița mea.

Bertha. — Atunci, dormeai adânc de tot.

* * *

Bertha. — O mătușă, prețuește mai mult de cât o mamă?

Mama. — Nici o mătușă nu prețuește cât o mamă.

Bertha. — (se îndepărtează, se gândește, apoi se întoarce). Dar o mie de mătuși, fac cât o mamă?

Mama. — Nici o mie, nici o sută de mii. Nimeni nu prețuește cât o mamă.

Bertha. — Mare dracie!..

Mama. — Va să zică nu ți-ar păsa de loc dacă aș muri?

Bertha. — Nu; dacă ai muri pentru puțină vreme.

Mama. — Ți-ar păre, bine dacă aș muri pentru câte-va zile?

Bertha. — O! Numai pentru o zi. Aș vrea să văd cum e o fetiță fără mamă.

* * *

Mama. — Repede Bertha, înghite, înghite!..

Bertha. — Cum vrei tu să beau untura de pește, când tu te strâmbi numai întinzându-mi lingura?

* * *

Bertha preocupată, învârtește linguriță în ceașca cu ceai de tei și se uită în fund.

— Nu face gălăgie — zice ea — zahărul meu se prăpădește.

— Oh!... zice ea — cresc globulețe!...

Și întoarce tot mai încet linguriță:

— Ah! uite zahărul a murit!...

LA MASĂ

Mama. — Stai liniștită. Te săcăi ca un șoarece. Nu-ți frecа mâinile de mânica mea, ca să vezi dacă sunt curate. Nu-mi trebue guriță ta cu sos de morcovi. Nu scoate eticheta de la sticlă. Nu-ți pune brățara șervetului în cap.

Bertha. — Vreau să mă fac regină.

Mama. — Ți-am spus să-ți ștergi cuțitul pe șervet și nu să-l ascuți. Uite, ai șease prune; ia seama să-mi dai înapoi șease sâmburi.

Ți-am mai spus că nu se ia dulceața cu degetele.

Bertha. — Credeam că e un os.

Mama. — Uite cum ți-ai murdărit șervetul de dulceață.

Bertha. — Altă dată am să cer o felie de pâine uscată.

Mama. — Nu arunca boabele de struguri pe jos, că pe urmă alunecăm pe ele.

Bertha. — Ce boabele au înăuntru unt de ricină?

Mama. — Nu, au vin.

Bertha. — Atunci eu mă fac teasc. (Ea pune o boabă în gură și apoi o sdrobește de dinți).

Mama. — Uite! Nici nu ți-ai mâncat pâinea!

Bertha. — Așa e! Poftim, nici n'am văzut-o.

Mama. — Trebue să sugi bomboana nu s'o înghiți!

Bertha. — Ah! Așa e mamă. Am uitat. Dă-mi alta.

Mama. — Indoește-ți mai bine șervetul.

Bertha. — Uite, așa e destul de slab?

CIRIPITUL BERTHEI

— Mamă, vrei să iau cu degetele, de ceafă, o prună fiartă?

— Mamă, am o bucată de piele de prună lipită pe cerul gurei.

— Mă lași să sparg perna ca să sboare atară muștele albe?

— De ce pâinea înoată pe apă, ca peștii?

— De ce peștii n'au ghete?

— De ce nu se înțeapă singuri cu oasele lor?

— De ce Christos are tot-dauna o bucată de pânză pe pântece?

— Vaporii din apă, când se urcă la cer ca să formeze norii, iau funicularul?

— Pisica noastră a venit pe lume, pe jos? De ce nu-și scoate nici-odată mănușile?

— Mă lași să-mi fac un lanț de ceas din ace cu gămălie?

Dacă-mi dai nițel parfum, îți spun cele cinci părți ale lumei.

— De ce litera Q are o cravată?

— Mamă, de ce nu asculți când îți vorbesc? De ce nu-mi răspunzi nimic și holbezi ochii? Te gândești la vr'un urangutan? Alaltăierea allaltă am văzut o maimuță. E ca un băețel care vrea să fure mereu câte-ceva și în loc să aibă nasul (sau obrazul?), roșu, are alt-ceva. Dar căpcăunul nu există Se povestește numai așa. Ce ți-ai pierdut limba, doamnă? Dormi? Ai! Ești supărată! Faci pe grozava. Hai păpușă să plângem!..

Mama. — Bertho mă plictisești. Imi vine să-ți dau o palmă.

Bertha. — N'ai de cât să-mi dai... Dar știi că pe urmă tot ție are să-ți pară rău, și o să vii să-mi ceri iertare.

* * *

Mama. — Hotărât lucru! Ești o leneșă.

Bertha. — Iți promit că mă apuc de lucru, dacă-mi dai voie să-ți zic: „Doamna pană-de-gâscă"!

* * *

Mama. Ce cuminte ești!

Bertha. — Da: simt că Moș Crăciun lucrează la jucăria mea. In fie-care dimineață ea zice:

„Crăciunul e peste zece zile! Peste nouă, peste opt..." Azi de dimineață zice: „Crăciunu e peste zero zile".

* * *

Bertha. — (dezolată, după ce a căutat în catalog jucăriile pe care le-ar vrea). — Nici-o dată, nici-odată Moș Crăciun n'o să vrea să-mi aducă cele trei jucării pe care le vreau eu.

Mama. — Care sunt?

Bertha. — Nici-odată n'o să vrea.

Mama. — Cu toate astea, spune-mi.

Bertha. — Ce să-ți mai spui, dacă el n'o să vrea.

* * *

Bertha. — Azi mă mărit.

Petre. — Ia-mă pe mine de bărbat.

Bertha. — Nu vreau să te iau pe tine. N'ai să poți să-mi faci destui copii!... Inchipuiește-ți că mi-am comandat la Paris un bărbat care trebuie să vie la ora patru fix, și încă n'a sosit. Prinde-mi petica asta la spate, e cam rochiei mele de mireasă.

Petre. — Frumoasă coadă! O cârpă murdară!...

Bertha. — Oh! Știu, nu prea fac o partidă grozavă.

* * *

— Știi Petre. zice dintr'o dată Bertha, eu cred că Dumnezeu n'are să ne păstreze multă vreme părinții noștri.

L'a aceste cuvinte Petre începe să plângă. Atunci Bertha căreia i se pare că a spus adevărul fără să știe, începe să plângă și ea... și patru răulețe curg de nu le mai poate opri nimeni.

* * *

Mama. — Ce grăbită ești să ești la plimbare.

Bertha. — Nu sunt eu, e rochia mea a nouă.

Mama. — Ți-e frig?

Bertha. — Depinde. Cu ce mă îmbraci? Dacă-mi pui haina a nouă, mi-e frig. Când ți-e frig, se face pielea ca boabele de nisip. Na! De ce nu mă mai văd în oglindă?

Mama. — Proasto! Pentru că ai închis ochii. Ia seama, ți-ai pus mănușile greșit.

Bertha. — Am pus două degete în același loc. Mănușa asta nu e la fel cu cealaltă.

Mama. — Ce te strâmbi? Nu-ți place manșonul ăsta de blană de capră?

Bertha. — N'are coarne.

Mama. — Lasă perla.

Bertha. — O caut de păduchi.

PĂPUȘA

Bertha nu-și împrumută nici odată păpușa, ea găsește diferite scuze politicoase.

— Domnișoară, păpușa mea are gâlci, și stii, gâlcile se iau.

Ea spune unei persoane mari:

— Doamnă, v'aș împrumuta cu plăcere păpușa, dar nu vrea ea, nu-i place să meargă în lume.

* * *

Mama. — Bertho, lasă păpușa acasă. E prea grea și pe urmă mi-o dai mie să ți-o duc.

Bertha. — Atunci o să-i spui că nu putem s'o luăm la plimbare din cauza timpului urât și cum ea nu e așa proastă, ca s'o fac să creadă că plouă, o s'arunc niște apă pe fereastră, în fața casei, pe trotuar.

Pe când Bertha alerga pe trotuar, un câine s'a repezit dintr'o curte.

— Mi-a fost așa de frică — spune ea — că m'am grăbit să mă opresc.

ACUL

Bertha, fragedă și drăguță de-ți vine s'o mănânci, stă jos lângă mamă-sa și coase ca o cucoană mare. Coase o bucată de pânză adevărată, cu un ac adevărat, și un fir de ață veritabilă. Ea înfige acul în pânză și firul întrece întreg și iese tot afară. Bertha nu vrea să lase pe mamă-sa să-i facă nod la ață.

— Cum vrei să mai cos dacă o avea nod? zice ea.

— Eu fac nod, răspunde mama.

Și cum ar fi prea lung să-i explice pentru ce, ea adaugă:

— Depinde de obicei. Unii preferă să coasă cu nod, alții fără.

— Cu nod se coase rău, zice Bertha scurt.

Și cum ridică ochii să vadă dacă e privită se înțeapă puțin Abia a simțit.

Trebue să plângă? Să râdă?

Depinde de o nimica toată. De un gest al mamei.

Ea nu știe ce să facă și întreabă:

— E rău acul, nu-i așa, mamă?

— Nu drăguță, e foarte bun, din potrivă. Nu vezi că vrea să se joace. Ciocănește la poarta degetului tău și întreabă politicos:

„Pot să intru??? Și tu trebue să-i răspunzi frumos, cu o voce dulce: Intră, drăguță.

— A! Ce frumos! zice Bertha care începe să râdă din toată inima.

Apoi se pune iar pe lucru și coase cu vrednicie, așteptând ca acul s'o înțepe iar... Indată ce-a simțit ceva, zice:

— Intră, drăguță...

— Bravo, zice mama, așa nu mai e nici o primejdie.

Bertha râde. Petrece minunat. Petrece atât de bine, în cât devine imprudentă. Și cum — după părerea ei — acul nu înțeapă destul de des, ea îl ajută și iat-o că scoate un țipăt.

De data asta acul a pătruns. O picătură de sânge, strălucește în vârful degetului și mâna se agită în aer. S'ar zice că o roză s'a înțepat în spinul ei.

Și pe când mama sărută degetul și suflă deasupra, Bertha tot mai zice printre lacrămi:

— Intră dră-ă-guță...

Ea adoptează un pui pe care cloșca l'a părăsit... Nu e greu. Isi ridică rochița și aplecându-se acoperă cu ea puiul, care uită de mama lui.

* * *

Ea crește și un boboc de rață. După amiază îl culcă cu forța. Cu toate că el măcăie supărat, ea îl bagă în cotet și trebue să doarmă.

* * *

Numai pe cocoș nu poate să-l sufere, pentru că nu lasă în pace găinile.

* * *

Cărți și Reviste

ERNST ROBERT CURTIUS-*Balzac*, studiul critic, 1923. Este cea din urmă lucrare a lui Curtius. Autorul profesează la Universitatea din Bonn și a publicat numeroase articole și studii asupra literaturii franceze. A dat mai întâi la iveală „Les Pionniers littéraires de la France nouvelle" (cercetare asupra lui Gide, Romüin Rolland, Claudel, Péguy); în 1914 a publicat monumentalul studiu asupra lui *Ferdinand Brunetière*, în 1919: „Die Literarischen Wegbereiter des neuen Frankreich" și în 1921: „Maurice Barrès und die Geistigen Grundlagen des Franzosichen Nationalismus".

Studiile lui *Curtius* dovedesc că autorul lor e un mare iubitor al literaturii franceze și critica parisiană nu șovăește a ni-l prezenta ca pe un mare european. Metoda lui Curtius este uneori malt chinuită, dar are claritate; plecând dela o caracterizare estetică, spre a da scriitorului justa-i valoare și ierarhizare, Curtius își lărgește studiul prin perspective istorice. Astfel studiul asupra lui Brunetière are subiectul: „Contribuție la istoria criticei franceze"; portretele pionierilor sunt încadrate între două vaste tablouri ale Franței contimporane. Studiul asupra lui Claudel este studiul unui istoric, prin aceea că-l conclude astfel: „Claudel a adus drama metafizică francezilor, cari alcătuesc un popor a-metafizician. Această atitudine dă lui Balzac un aspect cu totul original. După ce a stabilit, prin cercetare amănunțită, drumuri, Curtius ne face să pătrundem prin mai multe locuri în „Secretul comediei umane", în mijlocul căreia trebue să ne oprim spre a-i da cuvenita cercetare, mai exect, cuvenita contemplare a obiectului. Pe acest plan de înaltă viață intelectuală autorul ne promite să așeze în curând un studiu asupra lui *Marcel Proust*.

* * *

LA REVUE DE FRANCE (15 Decembrie) Intr'o scrisoare „hispano-portugheză a lui *Homem Christo* întâlnim o dare de seamă asupra noului roman al lui *V. Blasco Ibanez*, cunoscutul scriitor spaniol. Blasco Ibanez, ca romancier, a fost de multe ori tradus la noi, Nu îndrăznim să ne referim la calitatea acestor traduceri, dar fapt cert e că mulți din cititorii noștri cunosc câteva din romanele lui Ibanez, unele din traduceri anterioare, altele din chiar recenziile noastre.

Personalitatea literară a lui Blasco-Ibanez se desemnează cu o vigoare ciudată. Poate numai Blasco-Ibanez inaugurează acest regim original și simptomatic al mișcării literare universale către care ne îndreptăm din ce în ce mai mult. Universalitatea operii lui Ibanez trebue s'o împărțim totuși între *Sinkiewicz* pe de o parte și pe de alta — și cu câteva rezerve — între *Claude Farrère*. Sinkiewicz apare întru câtva vag, Farrère fără îndrăzneala de a atrage atențiunea universală. Ibanez însă stăruie în a fi universal nu numai prin curajul de a ataca teme impunătoare, ci prin acea complexitate sufletească și intelectuală care-i marchează opera ca pe ceva instructiv, măreț și deplin realizat esteticește. Are ceva din eroismul renașterii italiene.

Cartea de care se ocupă recenzentul dela „Revue de France", intitulată „La reine Calafia" este mai mult o dramă psicologică, acoperită de oarecare fantezie mistică. Acțiunea este iluminată de acea continuă mișcare, întâlnită în toate operile lui Ibanez.

Văduva unui ministru, seniora Concha Douglas, frumoasă dar și puțin sălbatecă, neagă puterea dragostei și mărturisește că n'a putut plânge niciodată. Stabilindu-se la Madrid — după o călătorie în care timp vizitase Europa întreagă, cunoaște pe inginerul Bilboa, tânăr încă, pentru care încearcă o oarecare afecție. Pentru scurt timp însă căci imediat începe a-și bate joc de această aventură. Dar ceeace n'a putut întâi, nu înseamnă că nu se poate întâmpla a doua oară. Inginerul are un fiu, Florestau. Dar pentrucă nu vrea să îngădue tirania dragostei, fuge spre a nu mai vedea pe Florestau niciodată. Suferă și se reîntoarce doborîtă. Fatalitatea însă stă la pândă și în timp ce Concha așteaptă sentința din gura lui Florestau, apare consuelita, logodnica acestuia. Seniora Dauglas, după un aspru examen al conștiinței, părăsește pe Florestau, mințindu-l că ea l-a iubit pe tatăl lui și că el — Florestau — ar fi copilul ei.

Și în timp ce perechea cealaltă își câștigă fericirea, Concha se tângue către prietena sa: „Rina, place-toi devant moi, je t'en prie... que personne nevoie mes larmes!" Vulturul își lăsase aripile la pământ. Fantezia care apare aici, și care e asemenea aceleia cu care ne-a obișnuit Anatole France, e mai slabă, dar mai omenească. Cartea face parte din așa zisele romane de imaginație pură, fără vreo tendință socială sau filosofică. Poate să avem în schimb o ușoară tendință morală. Ceeace face să judecăm în acest sens pe seniora Concha și eroarea ei sentimentală, de temperament californian, este aceea sete de necunoscut, acest avânt spre orizonturi pasionabile, pe care-l manifestă marele romancier și călător neobosit: V. Blasco-Ibanez.

* * *

MERCURE DE FRANCE (15 Decembrie). E mai mult decât binevenit articolul de fond al lui *Antoine Orliac* asupra poetului belgian, aproape necunoscut la noi: *Georges Rodenbach*. Din aceeaș școală cu *Verhaeren* care aducea în poezie violenta abondență lirică și exaltarea vieții tumultoase, Rodenbach cântă viața liniștită. Lirismului debordant din poezia lui Verhaeren, Rodenbach îi opune lirismul exact, concentrat, aproape geometric. Temele poetice ale lui Rodenbach le găsim întregi în „La jeunesse blanche" unde începe să cânte totul care vine în atingere cu copilăria. Nu e ceva mai propriu pentru a pricepe viața lui Rodenbach decât lectura în ordine cronologică a scrierilor sale. Dela primul volum copilăria își are manifestările ei; adolescența vine cu atmosfera ei de studiu, cu primele tremurări în suflet în fața dragostei. Cartea pomenită mai sus interiorizează în mod virtual toată eflorescența lirică a poetului. Incepe apoi suferința, tăinuita suferință, la cel dintâi contact cu viața reală, după care poetul își caută în artă un refugiu dureros. Leit motivul acestei din urmă caracterizări este închegat în „Le Regne du silence"...

Din copilărie Rodenbach a păstrat o admirabilă frăgesime a impresiilor care a dus la acel misticism imprimat în opera lui, misticism mai liturgic decât cel al lui *Paul Verlaine*. Dacă l'am alipi de un *Mallarmé* sau *Baudelaire*, vom vedea că Rodenbach are versul mai sonor, strofa mai nervoasă. Pentru că Antoine Orliac nu dă nici un citat din opera poetului, reproducem aici un fragment din „Flori de drum" (Fleurs de chemin) plin de amărăciune în inspirație, de sonoră muzicalitate în formă:

Avec les heures de la vie hative et claire
J'ai fait l'éterniteé spirituelle:
J'ai pris un peu de sel entre mes mains
Et l'ai semé sur l'amertume de la mer
Selon le sort
Des choses freles qu'on rêve eternelle —
J'ai pris le sel
De toutes mes larmes douces — amères
Et ie l'ai jeté à la face de la mort.

ARHIVELE OLTENIEI (Nov. Dec.) revistă condusă cu atâta tact și competență de d-nii Dr. Ch. Laugier și C. D. Fortunescu apare pe ultimele luni ale anului trecut cu aceeaș bogăție de material cu care revista ne-a obișnuit până acum. Relevăm articolul d-lui Const. Gerotă despre „Inmormântarea la Romani și la noi" împreună cu toată partea dela rubrica „Note și comunicări" susținută de d-nii N. G. Dinculescu, G. Mil. Demetrescu, R. I. Călinescu etc.

Față de revistele din provincie avem un sentiment deosebit. Și cu atât mai mare va fi interesul nostru să urmărim o asemenea publicație căreia însuși titlul îi dă caracterul și-i precizează drumul: desprinderea faptelor caracteristice din trecut și prezentarea lor sub unghiul actualității. Ceeace ne informează despre trecut și ne pune în putință să-i dăm valoarea lui absolută.

G. B.

Viața românească

an. XV nr. 10—11

Dăinuind în tradiția ce și-a creiat, revista ieșană apare în voluminos format cu conținut literar, științific și sociologic. Autorii consacrați — debutanți și contribuitori neobosiți ai ei — își deapănă gândirile în paginile revistei. Părăsindu-și quasi-anonimatul din ultimul timp, dl. Stere își începe studiul „Cauzele și perspectivele revoluției ruse". Ne-am fi așteptat și ne-ar fi mulțumit mai mult un studiu obiectiv, științific, cercetarea cauzelor, înținderea spiritului revoluționar, analiza mediului țarist și isbucnirea enormei mișcări populare, precum și făgașurile noului organizații ce se plămădește în tot acest imens Răsărit european. Cercetarea d-lui Stere abundă în citatele documentelor și mărturiilor oficiale și oficialităților spre dovedirea tezei d-sale — acceptată de toată lumea — că revoluția rusă era fatală și se putea întrezări. Și pe aceeaș structură va desfășura d-l Stere narația mersului revoluție' o revoluție „fără șefi, fără organizații, fără plan și programe de acțiune, o revoluție împotriva tuturora". Este o grandoare în trezirea poporului rus, frământat de dorul păcii, pâinii, pământului voei și dreptății. Am fi fost și noi dornici de o luminare a sufletului tumultos al acestui popor, luminare, scoasă tot de acolo. Ase cum începe, studiul d-lui Stere prezintă mai mult interes politic

Viața românească cuprinde și o descriere a mormântului și vieții faraonului Tut-ankh-Amon de prof. dr. Roeder, limpede și completă, cu multe ilustrații din obiectelor descoperite. Dl. M. Ralea își începe un studiu psihologic „Problema inconștientului" a cărui valoare o vom vedea. Dl. dr. P. Cazacu ne prezintă noui fețe ale Basarabiei sub regimul țarist.

In partea literară pe lângă poezii de Demost., Botez, Otilia Cazimir, revista își reia desvelirea operelor rusești necunoscute la noi. Dl. Frunza începe traducerea romanului „Oblomov", de I. Gonciarov. Scriitorul este din generația marilor ruși: Turghenet, Dostoevschi, Gogol..., iar romanul „Oblomov" are taima celuilalt erou,

Cronica literară este ca de obiceiu cuprinzătoare și foarte îngrijită.

V. ACHIM

Sanatoriul „CENTRAL"

Medico-chirurgical

Calea Călărași No: 16 (în plin centru al Capitalei)

Operațiuni chirurgicale — Boli de ochi, nașteri. Boli interne, genito-urinare, venero-sifilice și boli nervoase neturbulente.

Tratament anti-sifilitic — Pe cale venoasă, intramuscular și electric nedureros, cu mecol (ionizare) Roscosf.

Laboratorul Central de Analize medicale — Analize complecte de urină, sânge, spută, suc gastric, pus și orice produse patologice. Reacț. Wasserman și Sachs Georgi, pentru diagnosticul sifilisului. Examene bacteorologice și anatomopatologice. Autovaccinuri și stockvaccinuri, antigonogogic, stafilococic, polimicrobian, gripal, etc.

Instalațiuni speciale — Pentru ionizare, radiografie, radioscopie, radioterapie, diatermie, electroterapie, masaj vibrător, hidroterapie.

Bucătărie dietetică pentru diabet și boli renale

Pacienții pot să se trateze cu orice medic internist sau chirurg

In secțiunile speciale se îngrijesc bolnavi atât intern, cât și extern, de către medici specialiști: radiologi, sifilis și boli nervoase.

Orele de tratament 9—11 și 3 | 6 p. m.